

El Gremi de LlibreTERS espera que les vendes d'aquest any siguin similars a les del 2013 amb una facturació de 18,3 milions, que va representar entre un 7 i un 8% de la de tot l'any.

'Las tres bodas de Manolita' i 'Amor contra Roma' en ficció, i en no ficció 'La gran desmemoria' i 'Yo fui a EGB' es perfilen com els títols guanyadors en llengua castellana.

Els títols sobre el procés sobiranista català i el Tricentenari del 1714 han proliferat en els últims mesos i apunten a convertir-se en una de les temàtiques més sol·licitades de la jornada.

ENTREVISTES

«Només pots escriure una novel·la si hi estàs realment obsessionat»

Miquel Molina

PERIODISTA I ESCRIPTOR

El cuc del coneixement. Una trama entre el segle XIX francès i el XXI barceloní. La relació entre un pintor, Gustave Courbet, i la seua model, Caroline Gailard, enamorada en secret d'ell. El quadre *Dama espanyola* de Courbet i el seu possible vincle amb la "dama pàl·lida de Barcelona" de *Madame Bovary* de Gustave Flaubert. Un professor d'institut, Guillermo Jiménez, i el seu idil·li amb una misteriosa dona, Elisabet –que ha conegut per internet– i el nexa d'aquesta amb el quadre. El deixeble del docent. Tots aquests ingredients conformen el misteri d'*Una flor del mal* (Destino), la primera novel·la de ficció del periodista Miquel Molina (Barcelona, 1963), actual director adjunt de *La Vanguardia* i redactor de SEGRE en els seus inicis professionals.

Com sorgeix la relació d'Emma Bovary amb Barcelona?

Quan de jove vaig llegir *Madame Bovary* em va sorprendre molt aquella referència a la "dona pàl·lida de Barcelona". Em va quedar com un enigma per resoldre. Anys després, un

dia vaig indagar en la història. Va sorgir Courbet i tota la resta.

Abans de començar a escriure hi ha també molt d'investigació periodística al seu llibre.

En efecte. La història al principi tenia cert enfocament periodístic, ja que jo volia esbrinar a què es referia exactament Flaubert quan parlava d'una barcelonina com a possible font d'inspiració de *Madame Bovary*. Malgrat tenir la certesa d'aquesta relació, no ho he pogut demostrar de forma acadèmica. Per això vaig veure que amb estil periodístic no podia arribar a completar la història, però que sí que entrava en el món de la ficció i ajudar-me d'aquestes dades per imaginar-me la vida d'aquesta dona.

Li ha costat posar-se a la pell d'una dona?

Primer tenia dubtes. Si hagués vist que no ho aconseguia, hauria deixat la idea de banda. Tanmateix, m'he trobat bastant còmode perquè en el fons es tracta de donar veu a aquests personatges femenins que tots hem llegit, però als quals tot el que els passava venia induït per la visió de l'home que hi havia al costat, ja fos Bovary, Anna Karenina o altres. A partir d'aquí em va ser fàcil donar veu a aquesta heroïna anònima.

«M'he trobat bastant còmode posant-me en el paper d'una dona»

Aquesta és just la pregunta que més em fan els lectors. **Com va ser el procés de creació de la novel·la?**

En un primer moment parteixes d'una cosa estructurada, encara que després són els personatges que et porten per on

«Em fa molta il·lusió celebrar el meu primer Sant Jordi a l'altre costat»

volen, tot i que tu tens una certa idea de què vols explicar. És aquest moment en el qual la necessitat d'escriure es converteix en una obsessió.

Comparteix l'obsessió amb els seus personatges?

Avui o ets algú que ha pres la

decisió de dedicar-se professionalment a escriure ficció –vivint desconnectat de la realitat, sense internet i dedicant-te a fabular– o només pots escriure una novel·la si hi estàs realment obsessionat i l'obsessió passa davant d'altres coses. **Primer Sant Jordi a l'altre costat?**

Al meu primer llibre sobre l'Everest vaig fer una aparició fugaç de dos hores i aquest sí, serà el meu primer Sant Jordi de veritat com a escriptor. Em fa molta il·lusió i a més tinc firmes amb Mendoza, Trueba...

«La novel·la no l'he 'dissenyat' amb una fórmula per Sant Jordi»

Vicenç Pagès Jordà

EScriptor

El Pau i la Teresa tenen entre 30 i 40 anys i surten junts des de fa temps. Sense fills, ni matrimoni, ni hipoteques..., aparentment lliures. Són els protagonistes de *Dies de frontera* (Proa), la novel·la amb què Vicenç Pagès Jordà (Figueres, 1963) va guanyar el passat premi Sant Jordi.

Retrat d'una generació?

La novel·la parla del pas dels 30 anys als 40. És com una frontera. A partir dels 30 és com una pròrroga de la joventut i, a partir dels 40, pots continuar creient que ets jove però ja se t'ha acabat. Si quan passes dels 40 no tens una certa estabilitat professional, se-

rà més problemàtic que quan en tenies 20. Als 40 tens ganes de trobar una estabilitat i, sobretot, també és el moment que et plantejes reproduir-te si no ho has fet abans.

La novel·la és una guia per mirar d'encarar aquesta frontera vital?

No he volgut fer un manual sobre la vida. La novel·la és una espècie de retrat una mica disant, amb un narrador allunyat que pren les coses amb un cert escepticisme. De vegades és bo que algú t'expliqui les coses no

des del sofriment o des de l'eufòria sinó des d'una certa llunyania.

Nostàlgia de la joventut perduda?

Tenim molt idealitzades l'adolescència i la joventut però tampoc no és que ens ho paséssim tan bé. Si t'organitzes bé, et pot anar millor la maduresa que la joventut perquè gaudeixes de més autonomia, més experiència, s'acaben els *tastos*, i ja saps el que vols fer, la qual cosa pot ser molt agradable.

«No es pot guanyar el premi Sant Jordi ni de jove ni de gran»

«A 'Dies de frontera' parlo del pas dels trenta anys als quaranta»

Content amb el Sant Jordi?

Guanyar aquest premi és com tenir fills: no t'ha d'arribar ni massa jove ni massa gran. Estic content que m'hagi arribat ara perquè estic preparat per gestionar-ho i em permet fer un salt qualitatiu per arribar a moltes persones que o no saben que existies o ho saben però que mai no t'havien llegit.

Un títol ideal per a la diada?

Aquest llibre no està escrit amb una fórmula per al dia de Sant Jordi, sinó que és una història normal, sense herois ni moments espectaculars. Estic content que hagi guanyat el premi un llibre que no ha estat dissenyat per un departament de màrqueting per vendre molts exemplars sinó que és una obra molt personal, amb un punt de risc.